

Antoni Rumbau: «El teatre de teresetes és l'únic universal i singular a la vegada»

El creador del Teatre Malic fa un curs sobre Ombres, Titelles i Espais Imaginaris

S.MARTÍNEZ. Palma.

Acaba d'arribar de Beirut, del primer congrés internacional sobre teresetes després de la guerra. És un dels convidats del Festival Internacional de Teatre de Teresetes. És Antoni Rumbau, fundador del Teatre Malic de Barcelona, coneixedor profund del món de les teresetes, de la seva tradició. Dimecres féu la conferència inaugural del festival, fa un curs sobre Ombres, titelles i espais imaginaris a la UIB i actuarà al Festival la setmana que ve.

—Creis que el teatre de teresetes viu un bon moment?

—Sí. Cada vegada hi ha més festivals pertot, i crec que ben aviat hi haurà un boom d'aquest teatre perquè es dona la paradoxa que en aquest moment de llenguatge universal (que ens ve de la televisió i la informàtica), necessitem cada vegada deixar més clara la singularització de la nostra cultura. Calen mitjans de comunicació alternatius que siguin realment universals i que mantinguin una certa singularització, i això només no permet el teatre de titelles.

—Perquè creen fasciació les teresetes?

—Perquè no suposen cap tipus de problemes de comunicació, funciona amb un llenguatge molt

El titellaire Antoni Rumbau a l'edifici de la Riera on fa el curs, inclòs dins les activitats del Festival Internacional de Teresetes.

Foto: P. BOTA.

universal. Viatjant pertot el món ho he comprovat. A qualsevol país del tercer món es rep perfectament un espectacle de teresetes fet des d'una òptica asià-

tica o americana.

—No han quedat massa reduïdes al públic infantil?

—Les teresetes sempre han estat dirigides als

adults, que eren els que podien pagar per l'espectacle. A la Xina, als teatres de teresetes primer seuen les autoritats, els convidats, la gent gran i

darrere de tot, si hi caben els infants. A les societats preindustrial és lògic, les teresetes són les formes de representar l'imaginari adult i que els nins hi participin per aprendre. A la societat moderna, amb el cine i la televisió, l'imaginari ha evolucionat i ve representat per noves tecnologies. Per l'home adult d'aquesta societat és difícil veure aquests objectes amb vida, això només ho fan els nins que tenen un punt d'ingenuïtat i imaginació. El públic adult de teresetes és molt sofisticat.

—A vostè, per a qui li agrada més actuar?

—M'agrada fer-ho per públics mixtos. Crec que deixar els espectacles com els titelles tradicionals només per a nins li ha fet perdre força.

—Podrem veure el vostre espectacle la setmana que ve a Palma. Com és la vostra feina?

—Nosaltres començarem, amb el típic error de principiant, amb un cert menyspreu pel teatre popular. Començarem pels titelles de fil, passarem a les ombres. Ens ha costat 15 anys de feina, i quedar fascinat per l'economia de mitjans dels politxineles, per arribar on som ara. La gent es pensa que la tereseta de guant és massa senzilla, però arribar a fer bé la senzillesa és molt difícil